

Doplněk doplňku

O tom, jak se snažíme přechytračit vesmír

Někde jsme se dostali do stavu radosti. Cítili jsme se šťastní. Bylo to krásné. Tak se pokusíme znovu o totéž a ono to není tak krásné, tak zkusíme opět nastavit podobný stav a opět žádný velký zázrak a po desáté také ne. Čím to, čím?

Stav radosti mohlo vyvolat cokoli: západ slunce, blízkost konkrétní osoby, dovolená u moře, setkání s přítelem, úspěch v práci, ...

Snažíme se přechytračit vesmír a zopakovat podobný stav v očekávání radosti a prostě to nejde - radost se nekoná. Jediné, co získáme, je pocit frustrace.

Radost přichází sama od sebe a nedá se přivolat činností, ani nečinností. Ale my tak usilujeme o radost (štěstí) a děláme všechno možné, abychom byli šťastní, že radost nemá šanci se dostavit.

Každý svého **neštěstí** strůjcem. Štěstí se totiž nedá sestrojít. Jediné, co můžeme sestrojít (a to velmi úspěšně), je pocit frustrace. Kdyby skutečně existoval nějaký recept (postup, vynález) jak štěstí sestrojít, už by všichni byli dávno šťastní. Ale takovýto recept neexistuje.

Věříme na šipky:

Více úsilí (strojení) → více štěstí

Více pokroku a technologie → více štěstí (radosti)

Šipky neplatí. Prostě: neplatí

To je vše.

Nechci zesměšnit pokrok a technologie. Vůbec ne. Naopak si velmi vážím vědců a vynálezců jako Galileo Galilei, Newton, Leibnitz, Faraday, Maxwell, Tesla, Prigogine, Mendělejev a mnoha a mnoha dalších.

Například u zubaře.

Jsem velmi vděčný, že paní doktorka studovala, a že ví co má dělat, a umí to udělat. Učila se a nabířovala mnoho vědomostí s znalostí, navštěvovala přednášky, udělala zkoušky. Jsem vděčný, za objev elektromagnetické indukce, za elektromotory (a zubní vrtačky). Jsem rád za poznatky z materiálového inženýrství, z chemie a biologie, za anestetika ...

Ale představa, že technologický pokrok sám o sobě přinese šťastnější život mi přijde zrádná. Může totiž způsobit, že mnoho lidí bude zmateno a bude žít ve světě v němž se neorientuje.

Ještě si trochu rýpnu - místo abychom děti připravili na život v technologickém světě, tak se ubírají hodiny fyziky a přírodních věd. A pokud nějaký učitel chce, aby děti věděli, že uhlík má chemickou značku C, tak je považován téměř za zločince, neboť chce, aby se děti BIFLOVALY, a to je těžký hřích!

Nedej bože, aby znali Newtonovy pohybové zákony. Slovo setrvačnost je třeba před dětmi tajit, aby neutrpěli těžký mentální šok.

Na jedné straně obrovský technologický pokrok a na druhé straně roste počet dětí, které čumí do mobilu, bojí se tělocviku a mají problém najít si kamarády. Nelze po nich chtít pochopit 3 řádky zvlášť odstavec, natož se zamyslet. No nic, bude nové RVP, tím se všechno vyřeší a bude radosti až na půdu.

Za pár let už budou pouze lidé šťastní, šťastnější a nejšťastnější.

Kdy jindy začít trénovat paměť než v dětském věku? Jak jinak trénovat paměť, než naučit se něco z paměti? Například vyjmenovaná slova, slovíčka cizího jazyku, násobilku, značky chemických prvků atd.

Kdy jindy než na základní škole? Nebo se to mají učit na střední? Nebo na vysoké? Nebo budeme mít chemiky kteří na internetu budou vyhledávat, co znamená H₂O?

Chápu, že ne všichni budou chemici, stejně tak nebude každý denně řešit diferenciální rovnice. Ale to snad není argument, že je zbytečně učit chemii či matematiku. Jak jinak mít dobré chemiky, matematiky či techniky, lékaře a další profese, než že budeme děti učit?

Bylo by dobré rozvíjet schopnosti dětí. Sportovně nadané do sportovní třídy, matematicky nadané do matematické a mít třídy hudební a výtvarné a přírodovědné.

Místo toho jdeme naprosto opačným směrem. Všechny děti nacpat do jedné třídy. Nadané na to, na to, na to, i nenadané. Rychlé i pomalé. A chceme po učitelích individuální přístup. To se snad někdo pomátl (nechtěl jsem psát posral).

Neomluvitelně promrháme talenty dětí a znechutíme dětství méně talentovaným a těm, kteří mají talent na něco jiného, než se zrovna učí. A školu znechutíme naprosto všem. Žákům, rodičům, učitelům, asistentům ...

A proč?

Protože do školství se sere každý. Především ten, kdo nemá ani nejmenší představu, jak to na školách vypadá (kromě toho, že tam kdysi chodil).

Kdysi jsem chodil do školy → nejlépe vím, co a jak změnit. A můžu radit všem, zejména učitelům. Jako kdyby ten, kdo alespoň jednou byl v nemocnici, radil doktorům a kdo letěl v letadle, radil pilotům.

Pokud z toho někdo vyvozuje, že považují učitele za neomylné a nikdo jim nesmí radit, měl by si osvojit základy logiky. Nic takového z mých vět neplyne. Rozhodně netvrdím, že je učitel neomylný a nikdo mu do toho nesmí kecat. Stejně jako není neomylný doktor nebo kdokoli jiný.

Ale učitel by měl mít více zkušeností s výukou než někdo, kdo nikdy neučil. A zasloužil by si mít větší důvěru. Pokud nedůvěřujeme učitelům, pak bude nejlepší všechny školy zavřít.

Někdy mám pocit, že učitel je považován za nepřítele dětí číslo 1. Nemá na starost nic jiného než trápit děti nesmyslnými požadavky, léčit si svoje komplexy, svoje „mindráky“. Takto to vidí často maminka, jejíž zlatíčko je ve škole

šikanováno zlou učitelkou, která nemá nic lepšího na práci než děti deptat. Jinými slovy - učitel a celá škola je něco, s čím je třeba bojovat. Ve jménu dobra pro dítě.

Někdy mám naopak pocit, že učitel je považován za naprosto všemocnou bytost. Bytost, která zvládne vychovat nevychované (i nevychovatelné), zaujmout znuděné, naučit někoho, kdo absolutně nemá zájem (a za nímž stojí maminka vyzbrojená papíry z poradny) a být hodný a respektovaný a na vše připravený, vše profesionálně zvládající a samozřejmě spravedlivý - spravedlivě ohodnotit a porovnat (porovnat neporovnatelné a hodnotit nehodnotitelné) a zároveň neublížit a povzbudit. Bytost, která ovládá a umí mnoho dalších dovedností a zvládá vše navzdory klackům házených učitelům pod nohy všemi možnými byrokraty na všech možných úrovních přebujelého aparátu. A navzdory stěžujícím si maminkám. Rodiče jsou přesvědčeni, že škola musí každého vychovat a vše naučit. Učitel musí dělat vše. Rodiče a děti nic. Nezatěžovat! Příprava doma žádná - od čeho máme učitele? No ne?

Každý je uvězněn ve své škatulce názorů, modelů, mýtů, vzpomínek, ideálů, představ a snů. Jak se dostat mimo škatulku? Pokud se snažíme dostat mimo škatulku, dostaneme se do pouze do škatulky: „mimo škatulku“.

Jak moudrý pozná že je moudrý
těžko

Jak hloupý pozná že je hloupý
těžko

Může mysl dělat něco jiného než přemýšlet? A co? Co jiného?
Nepřemýšlet :)

Co dělá mysl která nepřemýšlí?
Sní? Nebo co dělá? Nic? Tvoří či netvoří? Existuje či ne?

Vytváříme si modely, žijeme v představách, jsme uvězněni v Matrixu.

Pokud skutečnost nefunguje podle našich modelů, obviňujeme skutečnost - vnímáme to jako zlo. Více lpění na modelech a představách znamená rigidnější myšlení a více vnučování své vůle okolí a také více boje a úsilí a násilí. Snaha potlačit každého, kdo má jiné představy. Každého, kdo se neshoduje s naším modelem. Pokud si uvědomujeme, že jde jen o modely, pak nemusíme tolik bojovat se světem a můžeme prožít mnohem radostnější život.

Modely stále upřesňujeme. Model atomu, sluneční soustavy, evoluce, Země, standardní model částicové fyziky, kosmologické modely,... Ale i nejpřesnější model je pouze model a nikoli realita. Modelů je velké množství od různých mýtů o stvoření světa až po rovnice obecné teorie relativity a kvantové mechaniky.

Realita je pouze jedna. A je úžasná. (Což ovšem z modelu nevyplývá.)

Každý si vytváří svůj model na základě modelu, který je převládající ve společnosti v níž žije a doladuje jej podle svých rodičů, kamarádů, přečtených knih a dalších dostupných zdrojů. A samozřejmě na základě vlastních zkušeností a vzpomínek na ně.

Pojmy jako dobro, pravda, svoboda se týkají pouze našich modelů nikoliv reality samotné. To, že jsme něco označili jako pravda, je podobné jako když jsme něco označili jako slon nebo vápník či atom, elektron nebo já. To vše je součástí nějakého modelu. Nikoli reality.

Samozřejmě i slovo realita je součástí nějakého modelu.